

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – SIA „Rodl & Partner”/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-562/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Artykuł 18 ust. 1 i 3 – Punkt 3 lit. b) załącznika III – Podejście oparte na ocenie ryzyka – Ocena ryzyka dokonywana przez podmioty zobowiązane – Identyfikacja ryzyka przez państwa członkowskie i podmioty zobowiązane – Środki należytej staranności wobec klienta – Wzmocnione środki należytej staranności – Państwo trzecie o wysokim ryzyku korupcji – Artykuł 13 ust. 1 lit. c) i d) – Wymogi dotyczące dowodów i dokumentacji spoczywające na podmiotach zobowiązanych – Artykuł 14 ust. 5 – Bieżące monitorowanie klientów spoczywające na podmiotach zobowiązanych – Publikacja decyzji nakładających karę]

(2023/C 15/07)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Rodl & Partner”

Strona przeciwna: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

1) Artykuł 18 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE w związku z art. 5 i pkt 3 lit. b) załącznika III do tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

nie zobowiązuje on podmiotu zobowiązanego do przypisania klientowi automatycznie wyższego stopnia ryzyka, a w konsekwencji do podjęcia wobec tego klienta wzmocnionych środków należytej staranności na tej tylko podstawie, iż klient ten jest organizacją pozarządową, że jeden z pracowników tego klienta jest obywatelem państwa trzeciego o wysokim ryzyku korupcji lub że partner handlowy tego klienta, ale nie sam klient, jest powiązany z takim państwem trzecim. Państwo członkowskie może jednak określić w prawie krajowym takie okoliczności jako czynniki wskazujące na potencjalnie wyższe ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, które to czynniki podmioty zobowiązane są uwzględnić w ramach oceny ryzyka, jaką mają przeprowadzić wobec swoich klientów, pod warunkiem że czynniki te są zgodne z prawem Unii, a w szczególności z zasadami proporcjonalności i niedyskryminacji.

2) Artykuł 13 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 2015/849 w związku z art. 8 ust. 2, art. 13 ust. 4 i art. 40 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

nie nakłada on na podmiot zobowiązany przy przyjmowaniu przez niego środków należytej staranności wobec klientów obowiązku uzyskania od danego klienta kopii umowy zawartej między tym klientem a osobą trzecią, pod warunkiem że podmiot ten może dostarczyć właściwemu organowi krajowemu inne odpowiednie dokumenty wykazujące, z jednej strony, że dokonał on oceny transakcji i stosunków handlowych pomiędzy tym klientem a ową osobą trzecią, a z drugiej strony, że należyście uwzględnił on te transakcje przy podejmowaniu środków należytej staranności ze względu na zidentyfikowane ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

3) Artykuł 14 ust. 5 dyrektywy 2015/849 w związku z art. 8 ust. 2 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

podmioty zobowiązane mają obowiązek przyjęcia na podstawie uaktualnionej oceny ryzyka środków należytej staranności, w razie potrzeby wzmocnionych, wobec istniejącego już klienta, jeżeli okazuje się to właściwe, w szczególności w przypadku zmiany istotnych elementów sytuacji tego klienta, i to niezależnie od tego, że nie upłynął jeszcze przewidziany przez prawo krajowe maksymalny termin na dokonanie nowej oceny ryzyka związanego ze wspomnianym klientem. Obowiązek ten dotyczy nie tylko klientów, z którymi wiąże się wysokie ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

4) Artykuł 60 ust. 1 i 2 dyrektywy 2015/849

należy interpretować w ten sposób, że:

właściwy organ krajowy, publikując decyzję o nałożeniu kary za naruszenie przepisów prawa krajowego transponujących tę dyrektywę, jest zobowiązany zapewnić, że opublikowane informacje są ściśle zgodne z informacjami zawartymi w decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 listopada 2022 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – GE Aircraft Engine Services Ltd/The Commissioners for His Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-607/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 26 ust. 1 lit. b) – Nieodpłatne świadczenie usług – Nieodpłatne przekazanie bonów pracownikom przedsiębiorstwa podatnika w ramach programu uznawania i nagradzania – Transakcje uznane za odpłatne świadczenie usług – Zakres – Zasada neutralności podatkowej]

(2023/C 15/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: GE Aircraft Engine Services Ltd

Druga strona postępowania: The Commissioners for His Majesty's Revenue & Customs